

Hon lade huvudet i famnen på honom och drog lätt i hans hårtofsar. "Varför gör man så här", frågade hon. Gino försökte skydda håret med händerna. Hon skulle inte göra så, bad han henne. Annars måste han göra om hela proceduren igen. Det här med träpaneler, sade hon. Varför klädde man in ett helt rum med träpaneler, som om det vore en bastu. Var det för att man skulle känna sig varm och alldeles för stor för rummet.

Det visste han inte. Gino ställde sig upp. Hennes huvud föll tillbaka ner på sängen. Gino gick ut i badrummet. Hon hörde ett ramaskri och sedan: "Amalie. Tack så mycket. Det här var det sista jag behövde. Tvätta håret igen." Sedan gick duschen igång. Vattnet trummade mot den billiga duschkabinen. Det dånade som av ett slagregn. Hon låg på sängen och stirrade upp i taket. Hon började räkna bräder. Hon kom till tio och sedan fick hon börja om igen. Och sedan kunde hon inte minnas om hon ändå inte hade räknat så långt som till tjugo. Hon fick börja om en gång till. Sedan vände hon sig om på magen. Inne i badrummet gick fönen igång. Hon sträckte ut sig. Benen gjorde ont. Hon kände sig alldeles urlakad. Hon sträckte på sig. Lederna kändes stela och ömma. Höfterna. När hon låg på mage. Som om hon varit på en av sportföreningens sporthelger utan att ha tränat något innan. Träningsvärk. Hon hade en hemsk träningsvärk. Det hade hon aldrig fått förut. Av att dricka. "Vet du vad", ropade hon till Gino. Han hörde henne inte. Hon tog en kudde och slängde in den genom badrumsdörren. Fönen tystnade. "Vet du vad", frågade hon igen. Gino visade sig i dörren. Han höll fönen som en pistol och sade: "Pang. Pang."

"Jag vill inte heta så längre." Gino lutade sig mot dörrkarmen till badrumsdörren. Han lät fönen dingla i ena handen. Det kunde man inte göra så mycket åt. Sitt namn. Vad var det för fel på det. Han tyckte Amalie lät trevligt. Gammaldags och nästan lite exklusivt. Just det tyckte hon så illa om. Det exklusiva. Amy. Det vore bättre. Men det var inte sitt förnamn hon tänkte på. Det var hennes efternamn. Just nu, i detta ögonblick, när hon hade försökt räkna de 27 bräderna i taket i hans rum, hade hon gripits av ett oövervinnligt motstånd mot sitt efternamn. Gino skulle bara veta, att hon hade samma efternamn som sin mamma. Eftersom hon var född utom äktenskapet. Och hennes mamma hette precis som alla andra före henne. Hon ville få komma bort från allt det där. "Men det är ju ett berömt namn." Gino gick tillbaka in i badrummet. Hon kunde se honom. Bakifrån. Hur han stod på tå, och letade igenom badrumsskåpet över handfatet. Han plockade ut alla burkar och flaskor och läste noga på etiketterna. Innan han ställde ner allt på golvet och fortsatte leta. Man kunde ju aldrig veta, när det kunde vara praktiskt med ett sådant namn. Hon måste skratta. Det säger alla, skrek hon. Men för det första finns det väl knappast någon som känner till någonting alls idag, om en man som varit död sedan 1911, och med säkerhet ingenting alls när det gäller hans konst. "Ja, men då så", suckade Gino och skruvade av locket på en av burkarna. Hans hårstyling var slut. Vad skulle han nu ta sig till. Om hon hade något. Han visade sig i dörren igen. Bakom honom, låg det allehanda flaskor och burkar och tuber, över hela golvet. "Nej, o du store konung av kosmetika och skönhetsprodukter." Hon vände sig om på sidan och såg på honom. Han visste väl, att hon knappt använde någonting alls. Hon hade en hårmousse. Från apoteket. Gino vände sig om. Med en låtsasmin av äckel började han plocka upp flaskor och burkar från golvet och ställa dem tillbaka på hyllorna i badrumsskåpet igen. Hon rullade tillbaka över på rygg. Det här var verkligen ett problem, beklagade hon sig. För henne var det ett problem. Med det här namnet. De kunde gifta sig, sade Gino, och att han nu måste ta den här gamla hårsprayen. Om han skulle spraya med den eller använda den som saft. Hon hörde hur han sprayade. Och genast kom en doft av frisersalong. Hon trodde inte att man kunde skruva upp en sprayburk. Det var väl en tryckbehållare. Eller hur. Och det var väl av den anledningen, som man inte alls skulle använda dem. Gino sprayade inne i badrummet. Amalie Denning, det lät väl inte så tokigt. Eller? Gino stod i dörren igen och drog sig i håret. Det dumma var, att han inte hade någon tid över. Till att gå och handla. Om inte hon kunde göra det. Han skulle gifta sig med henne. Då hette hon Denning, och han skulle få sin hängel. Det skulle hon visst kunna göra, svarade hon. Men kunde man inte åka dit tillsammans. Åtminstone. På en kopp med kaffe i Kötzing. Var han upptagen hela helgen. Gino nickade. Hela helgen. Tre av hans stamkunder var där. Och han hade vattengymnastik och fitnessstudion och löpning och massage inbokad. Heidi hade ett lika fullt program hon. Fram till julafton var det bara han och Hedi där, och det var svårt nog att koordinera alla önskemål från gästerna. Till råga på allt, hade Eibi junior köpt ny mjukvara till spaavdelningen, och nu var allt en enda röra, eftersom Biggy blivit ivägskickad på semester. Och fastän att hon bodde i närmsta huset nere i byn, vägrade hon att hjälpa till. "Och jag kan ju förstå henne. Hon hade velat åka till sin pojkvän i München över julen. Men då lät Eibi junior henne få veta, att då kunde hon lika gärna stanna där." Hade hon varit Biggy, hade hon stannat i München, sade hon. Ja, det säger hon också nu, suckade Gino och gick ut i badrummet igen. Han stod framför spegeln och ryckte på axlarna. Det duger, sade hon. Det ser bra ut. Det duger gott. Han måste ju ändå in i bastun. Med flickorna. Hon förstod inte alls varför han måste göra sig så tjusig. Gino suckade igen. Just med tanke på bastun behövde han den här extra starka hängelen. Han kom tillbaka in i rummet igen och drog på sig jeansskjortan och skinnvästen över. Om hon redan hade ätit middag, frågade han när han satte på sig skorna. Grova dräktskor med gummisulor. Han hade på sig de här fula skorna, så att han skulle slippa dansa. Han pekade då bara på gummisulorna och att man inte kunde dansa i sådana skor. Gino hade velat bli dansare. Det hade varit hans högsta önskan. Men eftersom hans farfars bondgård i Bayern befann sig så långt borta från allt, hade det inte räckt till mer än sport. Och eftersom hans farfars andra fru redan i livstiden fått allt skrivet på sig, och hans farfar skulle komma att leva länge än, skulle det bli försent att bestrida denna donation. Därför hade Gino hoppat av utbildningen till gymnastiklärare och försörjde sig istället som personlig tränare. Där stod han till tjänst med det mesta. Utom att dansa. Det hade ingen av hans kvinnliga kunder lyckats förmå honom till. "Jag tror att jag har fått med mig allt." Gino satt böjd över sina fötter. "Vad måste man ha. Om man vill gifta sig." Hon rullade över på sidan och lutade sig med höfterna mot hans rygg. "Jag kan ta reda på det. Det kan väl inte vara några hemligheter. Ni är ju också med i EU." Han stänkade när han knöt skorna. Hon boxade till honom lätt på armen. "Vi är det heliga romerska riket, och en gång har ni tillhört oss. Vi har behärskat er i hundratals år. Så det så." Sade hon, och ja, han kunde väl ta reda på det. Hon hade beslutat sig. Under alla omständigheter hade hon beslutat sig. Hon ville bli kvitt det här namnet. Hon hade en känsla av att hon inte fick luft längre med det här namnet. "Du får ingen luft, min kära, för att du har supit" "Tror du att du kan gifta dig med en alkoholist." "Finns det något annat än alkoholister?" Gino var redan på väg mot dörren. Han lämnade nyckeln här. Om hon inte kunde sova där nere. Han visste inte, om han överhuvudtaget skulle komma i säng i natt. "Ha det så kul!" ropade hon efter honom. Han lät dörren falla i lås bakom sig. Hon hörde hur han gick.